

Universiteit van Leiden

Faculteit der Sociale Wetenschappen

Selectiecriteria van de Deense Volkspartij voor internationale commissies

Lauren ter Borg

S1251864

laurenterborg@hotmail.com

Aantal woorden: 6651

Tim Mickler

Bachelor Project 6

Selectiecriteria van de Deense Volkspartij voor internationale commissies

Lauren ter Borg

Extreem-rechtse partijen worden steeds groter in Europa en de Deense Volkspartij is hier een goed voorbeeld van. In het Deense Parlement zijn parlementaire commissies van groot belang. Er is echter weinig bekend over de manier waarop de Deense Volkspartij commissieleden selecteert. Omdat extreem-rechtse partijen gekenmerkt worden door standpunten over anti-immigratie, anti-Islam en anti-Europa, wordt er in dit artikel onderzocht of de Deense Volkspartij andere selectiecriteria gebruikt voor commissies die betrekking hebben op bovengenoemde standpunten, de internationale commissies, dan voor andere commissies. Dit wordt mede onderzocht door literatuur over selectiecriteria van parlementaire commissies in de Verenigde Staten en het Europees Parlement. Uit de resultaten blijkt dat expertise en aantal jaren actief in het parlement voor de Deense Volkspartij met name voor vrouwen belangrijk is om benoemd te worden in een internationale commissie. Voor de mannen zijn deze factoren veel minder belangrijk.. Daarnaast is vastgesteld dat commissieleden van de commissie van Defensie allemaal verkozen zijn in een district met een legerbasis.

Introductie

De toename van extreem-rechtse partijen in Europa is een feit. Het zijn er niet alleen meer geworden, de aanhang voor deze partijen is ook steeds groter geworden. Verschillende factoren hebben invloed op de toenemende aanhang voor extreem-rechtse partijen. Ten eerste kan de opkomst van extreem-rechtse partijen verklaard worden vanuit economisch perspectief. Mensen zijn ontevreden over de economische situatie in hun land en willen dit laten blijken door te stemmen op een oppositiepartij, bijvoorbeeld een extreem-rechtse partij (Ivarsflaten, 2008). Hiernaast speelt globalisering een rol. Door een toenemende Europese integratie raken overheden meer betrokken bij internationale samenwerking en zij moeten een deel van hun soevereiniteit inleveren aan internationale instituties zoals Europa of de Verenigde Naties. Sommige burgers zien dit als een bedreiging voor de nationale identiteit.

Zij vinden dat politieke macht van de regering op nationaal niveau afneemt, waardoor de legitimiteit van de democratie ook daalt (Held, 1999). Deze ontwikkelingen hebben er voor gezorgd dat de afkeer tegen huidige politici toenam waardoor sommige partijen, waaronder extreem-rechtse, populairder werden (Kitschelt, 1995; Ivarsflaten, 2008). Vaak zien extreem-rechtse partijen immigranten als een invasie van buitenlanders die de nationale identiteit van een staat zwakker maken (Ivarsflaten, 2008). Gezien het aantal zetels dat de Deense Volkspartij (DVP) in het Deens parlement heeft, kan de DVP als een van de meest succesvolle extreem-rechtse partij in Europa worden beschouwd. Voor het Deens Parlement zijn parlementaire commissies van groot belang. Nadat wetsvoorstellen gelezen zijn door het parlement worden deze doorgestuurd naar een commissie die gaat over het onderwerp. Zij geven ministers advies over wetsvoorstellen (Folketinget, 2016). Er is echter nog niet veel bekend over wat de selectiecriteria zijn voor partijleden van de DVP om verkozen te worden tot een parlementaire commissie. Het partijprogramma van de DVP is zeer populair bij kiezers vanwege standpunten over anti-immigratie, anti-Islam en anti-Europa. Deze standpunten worden vertegenwoordigd in de zogenoemde internationale commissies, bestaande uit de commissie voor Defensie, de commissie voor Europese Zaken en de commissie voor Buitenlandse Zaken. Deze commissies zijn van groot belang voor het partijprogramma van de DVP. Voert de DVP hierbij een ander selectiebeleid voor internationale commissies dan voor niet-internationale commissies?

Literatuuroverzicht

Een raamwerk helpt bij het vormen van een politiek programma. Volgens de definitie van Snow en Benford (1992) die hier gevolgd wordt, kan een raamwerk gezien worden als ‘een schema dat de ‘de andere wereld’ vereenvoudigt door middel van het selectief accentueren en coderen van objecten, situaties, gebeurtenissen en ervaringen van acties in iemands huidige of vroegere milieu’. Het raamwerk van extreem-rechtse partijen tot en met de Tweede Wereldoorlog bevatte elementen van biologisch racisme, antisemitisme en antidemocratische kritiek op het politieke systeem. Deze opvatting was na de Tweede Wereldoorlog niet meer relevant en extreem-rechtse partijen moesten een nieuw raamwerk creëren die paste bij diverse politieke en culturele situaties. Een raamwerk met daarin etnisch nationalisme, cultureel racisme en populisme paste hier beter bij. In de periode na de Tweede

Wereldoorlog veranderde de industriële maatschappij namelijk naar een postindustriële maatschappij met daarbij economische, politieke en culturele globalisatie. Dit zorgde voor veel frustratie bij diegene waar hun situatie erop achteruit ging als gevolg van deze veranderingen. Volgens Rydgren (2005) had deze verandering in de maatschappij vier gevolgen.

Ten eerste veranderden zij de belangen van bepaalde groepen kiezers. Daarnaast ervoeren bepaalde groepen kiezers deze verandering als een bedreiging voor hun identiteit. Ook werd men ontevreden over politici en politieke partijen omdat deze faalden problemen van de postindustriële maatschappij op te lossen. Tot slot kregen bepaalde groepen kiezers het gevoel dat hun oude perceptie van de realiteit niet meer telde. De eerste drie gevolgen zorgden ervoor dat bepaalde groepen kiezers extreem vatbaar waren voor partij programma's die zich focuste op het behouden van de *status quo*, xenofobie en chauvisme (Rydgren, 2005). In Europa zijn diverse succesvolle rechtse partijen te vinden. Het verschilt per staat hoeveel invloed deze extreem-rechtse partijen hebben. Hieronder volgt een overzicht van vier extreem-rechtse partijen in Europa.

Toen in 1986 Jörg Haider partijleider werd van de Vrijheidspartij in Oostenrijk, kreeg de partij tijdens de verkiezingen in 1986 twee keer zoveel stemmen als eerst, namelijk 9.7% van de stemmen. In 1999 kreeg de F maar liefst 27% van de stemmen waardoor zij de twee na grootste partij van het land werden. Van 1999 tot en met 2002 zat de FPÖ in een coalitie met de Christendemocraten partij ÖVP (Meret, 2010). De periode daarvoor (1986 – 1999) en daarna (2002-2013) heeft de FPÖ altijd in de oppositie van het parlement gezeten. Echter, de partijstrategie werd aangetast doordat de FPÖ zich niet goed kon organiseren in het parlement. De FPÖ was meer een partij die zich richtte op het behalen van zo veel mogelijk stemmen en zich niet bezig hield met wat er zou gebeuren als zij daadwerkelijk in het parlement kwamen (Luther, 2007). De FPÖ voerde de beloofde belastinghervormingen niet door en er was binnen de partij verdeeldheid wat er uiteindelijk toe leidde dat diverse ministers van de FPÖ afstand namen van hun functie. Het gevolg hiervan was dat tijdens de verkiezingen van 2002 de FPÖ 10% van haar kiezers verloor (Meret, 2010). Deze stemmers waren overgestapt naar de ÖVP en deze partij werd toen de grootste partij van Oostenrijk. Door de problemen binnen de FPÖ richtte Jörg Haider in 2005 zijn eigen partij BZÖ op

(Meret, 2010). De timing was opmerkelijk: de beslissing werd genomen toen de FPÖ nog in de regering zat. Doordat de meeste partijleden van de FPÖ overstapten naar de BZÖ, kreeg de FPÖ meer vrijheid. Dit resulteerde in radicalisering van beleid en ideologie onder leiding van Heinz-Christian Strache. Voor de verkiezingen van 2006 was het partijprogramma vooral gefocust op anti-immigratie, anti-Islam en anti-Europa. Uiteindelijk kreeg de partij in 2006 11% van de stemmen (Meret, 2010). In 2008 steeg het aantal stemmen naar 18% en tijdens de laatste parlementsverkiezingen van 2013 behaalde de FPÖ 20,5% van alle stemmen (Ian, 2008). Qua partijideologie is de FPÖ alleen maar extremer geworden. De huidige FPÖ wordt vaak beschreven als een rechts-populistische, nationaal conservatieve en extreem-rechtse partij. Hun ideologie wordt beschreven als nationaal conservatief (Pancevski, 2010).

Tijdens de presidentsverkiezingen in mei 2016 werd Hofer, lid van de FPÖ, gezien als een grote kanshebber. Voor zijn campagne maakte hij gebruik van de migratiecrisis. In Oostenrijk kwamen in 2015 meer dan 90.000 migranten terecht en dit zorgde voor grote chaos aan de grens. Hiernaast heeft minder dan een kwart van de Oostenrijkers vertrouwen in de EU volgens Hofer. De slogan voor de eerste ronde van de presidentsverkiezingen op 24 april 2016 luidde: 'Ik wil niet dat Oostenrijk een Islamitisch land wordt'. Hofer behaalde 35% van de stemmen tijdens de eerste ronde van de presidentsverkiezingen en versloeg hiermee zijn tegenstander Van der Bellen. In de tweede ronde behaalde Hofer maar 30.000 stemmen minder dan zijn tegenstander Van der Bellen, meldden diverse Oostenrijkse media. Hoewel Hofer niet gewonnen heeft, is het lang geleden dat een extreem-rechtse politicus zo dicht bij het presidentschap is gekomen (Isitman, Elsevier, 2016).

In eerste instantie werd Lega Nord beschouwd als een regionalistische partij in plaats van een radicaal rechtse partij. In de partijgeschiedenis komt vooral naar voren dat Lega Nord regionale onafhankelijkheid van Rome als prioriteit stelde. De Lega Nord is ontstaan uit een samenvoeging van diverse lega's in 1989. Umberto Bossi is de oprichter van de partij en hij was van normale komaf (Ignazi, 2008). Zijn rol is vergelijkbaar met die van Haider omdat hij wordt gezien als degene die de partij groot heeft gemaakt. In maart 1994 kreeg Lega Nord 8% van de stemmen. De partij kwam terecht in een coalitie met Forza Italia onder leiding van Berlusconi, waardoor zij een deel van hun eigen partijprogramma moesten opgeven. De

samenwerking tussen Liga Nord en andere coalitie partijen ging niet goed en in december 1994 kwam er een einde aan de coalitie. Tot 1996 was Lega Nord een partij die vergeleken werd met extreem-rechtse partijen in Europa omdat de partij fel tegen immigratie was en zich op dezelfde manier organiseerde (Bull & Gilbert, 2001). Echter mag de partij in die tijd geen extreem-rechtse partij worden genoemd vanwege de focus van de partij op Padania: een onafhankelijke staat in het noorden van Italië. Het uiteindelijke doel van de partij is om Italië om te vormen naar een federale staat. Vanaf 2001 nam Lega Nord weer deel aan de regering van Berlusconi en toen ging de partij zich meer richten op partijpunten die overeenkomen met andere extreem-rechtse partijen in Europa zoals anti-immigratie, anti-Islam en anti-Europa (Merit, 2010). In 2001 kreeg Lega Nord slechts 4% van de stemmen. Hiermee behaalden zij net de kiesdrempel van 4% (Leijendekker, 2001). Dit percentage lijkt weinig, maar door het politieke systeem in Italië kreeg Lega Nord toch veel invloed. In 2008 verdubbelde dit naar 8,2% van de stemmen. De belangrijkste vertegenwoordiger voor Lega Nord werd toen de minister van Binnenlandse Zaken, Roberto Maroni. Met hem kreeg Lega Nord veel invloed op het immigratiebeleid. Hij voerde zelfs een wet in waarmee illegale immigratie een misdaad werd. Hierdoor werd het veel makkelijker om illegalen het land uit te zeten (Mesters, 2008). Lega Nord ziet Moslims niet als mensen maar als ‘anderen’ en Lega Nord ziet zichzelf als West-Europese beschaving waarbij hun normen en waarden afstammen van het Christendom (Meret, 2010). Tijdens de regionale verkiezingen van 2015 was Lega Nord de grootste partij in Veneto en Lombardië. In Emilia-Romagna en Toscane was het de op een na grootste partij en in Ligurië en de Marche de op twee na grootste partij (Elezionistico, 2015). Lega Nord krijgt voornamelijk steun van noordelijke kiesdistricten maar sinds de laatste tijd is de steun uit andere delen van Italië ook toegenomen. Tijdens de laatste parlementsverkiezingen van 2013 werd Matteo Salvini de nieuwe leider van de partij.

In Frankrijk is de populariteit van de extreem-rechtse partij Front National sinds 2011 toegenomen. In dit jaar werd Marine Le Pen, de dochter van de vorige leider Jean-Marie Le Pen, verkozen als leider van de partij. Frankrijk kent maar liefst 13 regio's die verdeelt zijn in departementen, arrondissementen, kantons en gemeentes (Hainsworth, 2004). Hiernaast heeft Frankrijk een districtenstelsel: de kandidaat met de absolute meerderheid in een district wordt verkozen. Er zijn twee rondes waarin de kandidaten met de meeste stemmen tegen

elkaar strijden. Front National is in 1972 opgericht en in de parlementsverkiezingen van 1973 kreeg de partij slechts 0.05% van de stemmen. Front National maakte zich sterk voor een strenger immigratiebeleid en dit zorgde voor het eerste succes van de partij tijdens de Europese verkiezingen in 1983 (Ocak, 2016). Tot 1980 focuste Front National op een extreem liberaal beleid met daarin lage belastingen, geen staatsingrepen en zo min mogelijk bureaucratie. Tussen 1980 en 1990 veranderde dit programma van neoliberalisme naar protectionisme (Shields, 2007).

Pas toen in 2002 Jean-Marie Le Pen 16.9% van alle stemmen won voor de eerste ronde het presidentschap kreeg Front National veel aandacht van media. Uiteindelijk verloor hij van Chirac, maar het was toch spannend. Doordat de partij financiële problemen had ging het na 2002 slecht met de aanhang voor de partij (Ocak, 2016). Zowel in 2002 als in 2007 won de partij geen parlementszetels. Er moest iets gebeuren om de partij weer nieuw leven in te blazen. In 2011 is Marine Le Pen verkozen tijdens een Congres van Front National als nieuwe leider van de partij. Zij werd derde met een score van 17.9% tijdens de presidentsverkiezingen van 2012, de hoogst behaalde score ooit van Front National voor het presidentschap (Frosch, 2011). In het parlement kreeg Front National voor het eerst in 15 jaar 2 zetels tot haar beschikking. Tijdens de gemeenteraadsverkiezingen in 2014 werd Front National nummer één in 14 steden (Front National, 2014). Bij de verkiezingen voor het Europees Parlement in dat zelfde jaar won Front National 24 van de 74 zetels van Frankrijk en bij de regionale raadsverkiezingen van 2015 werden zij in zes van de dertien regio's nummer één (Thompson, 2015). Qua ideologie heeft Front-National overeenkomsten met de FPÖ en Lega Nord. Front-National is ook anti-Europa en zien Europa als een bedreiging van de Franse soevereiniteit. Ook wil Le Pen afstand nemen van de Euro (Georgiopoulos, 2011). Amerikaanse en universele belangen worden gezien als een bedreiging voor de Franse economie. Volgens Front National zouden immigranten, met name Moslim immigranten afkomstig uit Noord-Afrika, een bedreiging vormen voor de nationale identiteit, en zouden zij leven van de giften van de staat en een groot aandeel hebben in de toenemende criminaliteit (Marthaler, 2008).

De Deense Volkspartij (DVP) is zonder twijfel de meest succesvolle extreem-rechtse partij in Europa. Dit komt mede doordat in Denemarken de kiesdrempel lager is dan in andere landen

in Europa. Denemarken kent namelijk een kiesdrempel van 2% (Folketinget, 2016). Hierdoor krijgen ook kleine partijen een kans. In Denemarken kent men het systeem van evenredige vertegenwoordiging en na de parlementsverkiezingen van 2015 zitten er negen verschillende partijen in het parlement. De vier oudste en meest invloedrijke partijen zijn: *Det Konservative Folkeparti* (de Conservatieve Volkspartij), *Socialdemokratiet* (Socialistische Partij), *Venstre* (de Linkse Partij) en de *Radikale Venstre* (de Deense Sociaal Liberale Partij). Echter, de laatste jaren zijn nieuwe partijen erg populair. Zo is de aanhang van de extreem-rechtse partij *Danish Folkeparti* (de Deense Volkspartij) en de extreem linkse partij *Enhedslisten – De Rød-Grønne* (de Rood Groene eenheid) de laatste jaren enorm gestegen (Folketinget, 2016). De Deense Volkspartij is momenteel de een na grootste partij van Denemarken met 37 van de 179 zetels in het Deens parlement.

De Deense Volkspartij werd opgericht in 1995 door Pia Kjaersgaard samen met Poul Noerregaard, Ole Donner, Kristian Thulesen Dahl and Peter Skaarup. De *Progress Party* was de voorloper van de DVP. Alle oprichters van de DVP zijn voormalig leden van de *Progress Party*. Binnen de *Progress Party* was er onenigheid over het partij programma tussen de zogenaamde *strammerne* (hardliners) en *slapperne* (slackers). De *strammerne* waren tegen het sluiten van politieke compromissen. De *slapperne* wilden een invloedrijke strategie en steunde daarom de burgerlijke partijen in de regering om zo meer politieke invloed te krijgen (Meret, 2010). Pia Kjaersgaard was een *slapperne*. Pia Kjaersgaard werd in 1984 verkozen tot leider van de *Progress Party* omdat de huidige leider, Mogens Glistrup, in de gevangenis zat wegens belastingfraude. Zij heeft ervoor gezorgd dat de partij als een betrouwbare coalitie partij werd gezien door andere partijen in het parlement. Toen de Deense Volkspartij werd opgericht stapten veel kiezers die oorspronkelijk op de *Progress Party* stemden, over naar de Deense Volkspartij. Vlak na de oprichting in 1995 verzamelde de DVP 21.000 handtekeningen die nodig waren om geregistreerd te worden op de lijst van partijen die mee doen aan de parlementaire verkiezingen. In 1998 had de partij al 2500 leden, in 2000 ongeveer 5000 en in 2009 waren tienduizend mensen lid van de partij. De partij heeft nu ongeveer 14.000 leden: de partij is dus in 22 jaar enorm gegroeid. Tijdens de verkiezingen in 2001 kreeg de partij 13% van de stemmen, gelijk aan 22 zetels. Vanaf 2001 is de Deense Volkspartij een vaste partij in de Liberaal-Conservatieve coalitie (Meret, 2010). Hierdoor kreeg de DVP meer invloed op hervormingen van beleid. De DVP heeft een belangrijke rol

gespeeld bij de immigratiewet van 2002 en bij de Deense militaire deelnamen in Afghanistan en Irak in 2003. Vanaf de oprichting stelt de partij dat immigranten en vluchtelingen een gevaar zijn voor Denemarken op economisch, sociaal en cultureel gebied (Meret, 2010).

Naast lid zijn van het parlement moeten partijleden banden onderhouden met kiesdistricten, belangengroepen, publieke instituties, private bedrijven, etc. Om meer invloed uit te kunnen oefenen op de politiek, zijn parlementsleden vaak ook lid van een parlementaire commissie. In deze commissie(s) zullen parlementsleden belangen proberen te behartigen die vaak samen gaan met de standpunten van hun partij. Een parlementaire commissie bestaat uit een groep personen die zich samen inzetten voor een bepaalde taak of een bepaald doel. Een commissie wordt vaak aangesteld als een grote groep mensen samen iets wil bereiken, maar de groep te groot is om tegelijk aan de slag te gaan (Mattson & Størm, 2004). Er wordt dan een selecte groep mensen aangesteld door het parlement die zich voornamelijk focussen op een bepaald onderwerp. Het is erg belangrijk dat de juiste mensen worden gekozen voor een parlementaire commissie. Hierbij spelen de selectie criteria van partijen voor commissieleden een belangrijke rol. Het aantal commissies verschilt per land: van zeven in Frankrijk (Sénat, 2016) tot 25 in Denemarken (Folketinget, 2016). Als er weinig commissies aanwezig zijn, kan dit betekenen dat er weinig specialisatie is bij de leden van het parlement.

In veel landen bestaan permanente parlementaire commissies al een lange tijd. In de VK, Ierland, Portugal, Spanje, Zweden en Denemarken, zijn commissies opgericht tussen 1970 en 1980. In de meeste staten worden leden van een commissie voor een periode van vijf jaar aangesteld. Alleen in Griekenland, IJsland, Frankrijk en Denemarken worden leden maar voor één jaar aangesteld. Deze leden worden echter vaak herkozen en zij zitten in werkelijkheid vaak meer dan één jaar in een parlementaire commissie (Damgaard, 1995). Vaak worden commissieleden aangesteld door middel van evenredige vertegenwoordiging. Dit betekent dat een kleine partij soms maar één lid in een commissie heeft zitten en dat een nog kleinere partij helemaal geen lid in een commissie heeft zitten (LaPalombara, 1974). Veel commissies hebben de bevoegdheid om wetten te herschrijven door amendementen voor te stellen. Echter, dit verschilt ook weer per staat.

Naast het Congres van de Verenigde Staten is er nog weinig vergelijkbaar onderzoek gedaan naar de selectiecriteria voor commissies. Een verklaring hiervoor is de hoge partijdiscipline buiten de Verenigde Staten (Diermeier & Feddersen, 1998). Binnen het Europees Parlement zijn commissies belangrijk en er is veel informatie beschikbaar over de rol van commissies in het Europees Parlement (Bowler & Farrel, 1995). Er zijn enkele studies gedaan over de rol van commissies op nationaal niveau. Zo onderzoekt Hansen of er een patroon te vinden is tussen welk parlementslid wordt benoemd in welke commissie in Denemarken. Hij concludeert dat het mogelijk is om commissies te rangschikken op belang en het is per partij verschillend welke MP benoemd wordt in welke commissie (Hansen, 2010). Naast Denemarken heeft Hansen ook nog een vergelijkbaar onderzoek gedaan naar Ierse commissies. In dit onderzoek worden echter geen patronen gevonden waardoor Hansen stelt dat het selecteren van leden voor een commissie willekeurig gebeurt (Hansen, 2011). Verder is er onderzoek gedaan naar commissies in het Turkse Parlement door Ciftci en in zijn artikel wordt gevonden dat leden van een commissie in het belang van hun achterban dienen. Deze stelling is verbonden aan de *distributive theory* (Ciftci, Forrest & Tekin, 2008). Mickler heeft in 2013 een vergelijkbaar onderzoek gedaan naar de Duitse Bundestag en hij stelt in zijn artikel dat kennis de belangrijkste factor is om verkozen te worden in een commissie.

In 2016 telt het Deense parlement 25 commissies. De meeste commissies hebben 29 leden en iedere partij wordt gerepresenteerd in een commissie conform het aantal zetels in het Deens parlement. Voor de Deense Volkspartij zijn er drie commissies die de speerpunten van het partijprogramma van de Deense Volkspartij vertegenwoordigen. Zoals boven besproken maakt de DVP zich sterk voor een anti-immigratie, anti-Islam en anti-Europa. De commissies die deze punten vertegenwoordigen zijn de commissie voor Buitenlandse Zaken, de commissie voor Defensie en de commissie voor Europese zaken, oftewel de internationale commissies. De andere 22 commissies zullen niet-internationale commissies worden genoemd. De commissie voor Buitenlandse Zaken bestaat vanwege een constitutioneel mandaat. Deze commissie moet geïnformeerd worden door de regering voordat er beslissingen mogen worden gemaakt. Daarnaast is er de commissie van Defensie, die zich bezig houdt met verantwoordelijkheden rondom de Deense Defensie. Dit kan gaan om dienstplicht, maar ook om veiligheidskwesties (Folketinget, 2016). Tot slot is er de

commissie van Europese Zaken. Geen minister kan onderhandelen over Europese zaken zonder daarvoor toestemming te krijgen van deze commissie. Daarnaast mag de minister niets besluiten dat te maken heeft met Europa zonder dat een meerderheid van de commissie voor Europese Zaken het er mee eens is (Hansen, 2010).

Theoretisch kader

Onderstaande theorieën zijn gebaseerd op het Huis van Afgevaardigden in de Verenigde Staten. Echter, deze theorieën zijn bruikbaar om te verklaren hoe de Deense Volkspartij commissieleden selecteert.

De *distributive theory* houdt zich voornamelijk bezig met wie krijgt wat en ten koste van wie. Het Congres wordt vooral gezien als een nauwelijks gedecentraliseerde institutie. Parlementaire commissies bestaan om particularistische voordelen aan hun kiezers te verdelen. Leden van het Huis van Afgevaardigden streven ernaar om herkozen te worden. Hierom passen zij hun beleid aan de behoeftes van kiesdistricten aan en verdelen zij schaarse bronnen aan de sector die hun het meeste kiezers oplevert (Martin, 2014). Het probleem hierbij is dat er meerdere belangrijke beleidspunten bestaan waardoor de kans klein is dat een commissie de meerderheid van de stemmen krijgt. Verschillende afgevaardigden onderhandelen met elkaar en spreken met elkaar af dat ze elkaars voorgestelde wetgeving steunen. Shelpse & Weingast (1981) stellen dat commissies bestaan om de chaos die ontstaat door deze onderhandelingen te doorbreken. Doordat commissies beleidstreinen verdelen, kunnen leden deelnemen aan het beleidstrein naar hun keuze en heerst er geen angst meer dat een lid meer macht heeft dan de ander (Mickler, 2013).

Volgens de *distributive theory* streven leden van het parlement ernaar om de voorkeuren van kiesdistricten te vertegenwoordigen, om zo de kans dat zij herkozen worden te vergroten (Shelpse & Weingast, 1981). In Denemarken bestaat in tegenstelling tot veel andere landen een minderheidsregering. Een minderheidsregering houdt in dat een coalitie tussen partijen niet de meerderheid heeft van de zetels in het parlement. Hierdoor kan wetgeving alleen tot stand komen als er voldoende steun is van andere leden van het parlement om zo toch een meerderheid te creëren (Folketinget, 2016). Naast een minderheidsregering kent Denemarken

een *multi-member districtenstelsel*. In een *single-member district* wordt slechts één persoon verkozen die zijn district representeert in het parlement. Bij een *multi-member district* worden meerdere personen verkozen en in combinatie met evenredige vertegenwoordiging zorgt dit ervoor dat hoe groter een district is, hoe meer personen er worden verkozen en hoe groter de vertegenwoordiging van partijen zal zijn. Per district is er vastgesteld hoeveel zetels verdeeld mogen worden. Door het systeem van evenredige vertegenwoordiging in Denemarken, zal nooit één partij aan de macht komen en zullen partijen moeten samenwerken om een coalitie te vormen. Het is lastig om te meten of er in een kiesdistrict zaken zijn betreffende Europeesbeleid of buitenlandbeleid waardoor kiezers op een partijlid van de DVP stemmen. Op de website van de DVP staat over het defensiebeleid het volgende vermeld: ‘Als een onafhankelijke en vrije natie, moet Denemarken lid zijn van de NAVO, waaraan ons land het nodige moet bijdragen. Hierdoor zullen wij werken aan een effectief nationaal defensie met een leger, marine, luchtmacht.’ Sterke nationale defensie, veiligheid en grenzen zijn hierbij van groot belang. Of er in een kiesdistrict een legerbasis is gevestigd kan een reden zijn voor kiezers om op de DVP stemmen. Doordat kiezers het Defensiebeleid van de DVP steunen, zullen zij stemmen op de DVP.

H1 Leden van de commissie voor defensie worden vaker gekozen uit een kiesdistrict met een legerbasis dan uit een kiesdistrict zonder legerbasis.

Gilligan & Krehbiel (1987) stellen dat commissies een mechanisme creëren waarbij leden van het Congres zich kunnen focussen en specialiseren op specifieke beleidsterreinen. Commissies zorgen dat specialisatie van leden resulteert in een betere wetgeving en dus ten goede komt van de gehele kamer. Lidmaatschap van een commissie biedt collectief voordeel. Selectie criteria voor leden van commissies moeten op basis van expertise en kennis worden gemaakt in plaats van vertegenwoordigen van de belangen van een kiesdistrict zoals bij de *distributive theory* (Martin, 2014) De *informational theory* verklaard dat selectiecriteria voor leden van commissies op basis van expertise en kennis gemaakt moet worden omdat er nog niets bekend is over de uitkomst van het beleid. Hierdoor is niet alleen het verrichten van meer werk mogelijk, het resulteert ook in voordelen op het gebied van kennis waardoor er betere wetten gemaakt kunnen worden. Hier profiteert niet alleen de partij maar de hele

kamer van. In het artikel van McElroy (2006) wordt gesteld dat partijen op basis van expertise hun commissieleden selecteren. De DVP is met name bekend door haar extreem-rechtse beleid dat gekenmerkt wordt door anti-immigratie, anti-Europa en een sterk buitenlandbeleid. Hierdoor kan je voorspellen dat de DVP commissieleden met de meeste expertise in een internationale commissie zitten omdat dit de belangrijkste commissies zijn voor de DVP gezien hun beleid. Expertise wordt gedefinieerd als specifieke opleiding en/of werkervaring. Uit deze bevindingen leid ik mijn tweede hypothese af:

H2 Leden van de DVP met expertise worden eerder toegewezen aan een internationale commissie dan leden zonder expertise.

De *partisan theory* stelt dat partijen de belangrijkste actoren in het parlement zijn. Commissies zijn opgericht om leden hun gedrag te beïnvloeden en dienen als extensies van een partij (Martin, 2014). Herverkiezing van partijleden is niet alleen in het voordeel van henzelf, maar ook in het voordeel van partijleden. Hierdoor is het de taak van de partijleider om er voor te zorgen dat er cohesie binnen zijn partij heerst. Partijleden geven de partijleider het recht om partijleden in zijn eentje te benoemen. De partijleider zorgt ervoor dat in ‘belangrijke’ commissies voornamelijk partijleden zitten die loyaal zijn aan hun partij (Yordanova, 2009). Cox & McCubbins stellen dat kiezers vertrouwen op partijidentificatie, waardoor leden van het Congres kunnen profiteren van de collectieve reputatie van hun partij. Tegelijkertijd probeert ieder lid van het Congres individueel zijn reputatie te verbeteren door de behoeften van kiesdistricten door te voeren in het partijprogramma. Echter, als iedere partijlid dit zou doen zou er niks van het partijprogramma overblijven. Leden van het Congres proberen dit probleem op te lossen door middel van het delegeren van gezag aan partijleiders, die ervoor moeten zorgen dat leden in het belang van de partij handelen (Mattson & Strom, 1995) en niet in het belang van henzelf. Partijloyaliteit gaat vaak samen met de lengte van het lidmaatschap van de partij. Hierdoor kan je voorspellen dat hoe langer een persoon lid is van de DVP, hoe hoger de partijloyaliteit is. Als iemand al een aantal jaren lid is van de DVP wordt deze persoon gezien als iemand die meer partijloyaliteit heeft dan een persoon die sinds één jaar lid is van de DVP. Aangezien de leider van de DVP

partijleden met hoge partijloyaliteit in de belangrijkste commissies, de internationale commissies, plaatst luidt de hypothese als volgt:

H3 Hoe langer een persoon actief is in het parlement voor de DVP, hoe groter de kans is dat deze persoon benoemd wordt in een internationale commissie.

Damgaard (1977) was een van de eerste onderzoekers die zich afvroeg of er onderscheid werd gemaakt tussen mannen en vrouwen bij het toewijzen van commissies. Gelijkheid tussen mannen en vrouwen wordt veel besproken in Scandinavische landen en in Denemarken heeft enkel de linkse partij *Unity List* maatregelen genomen om een gelijk aantal mannen en vrouwen per kiesdistrict verkiesbaar te stellen. In het Deense parlement zijn er geen specifieke regels opgesteld om het aantal mannen en vrouwen gelijk te houden. Hoewel er geen specifieke regels zijn, wordt er gezien de huidige sociale ontwikkelingen absoluut aandacht besteed aan gelijkheid tussen het aantal mannen en vrouwen in het parlement. Vooral in de laatste jaren zien we een toename van het aantal vrouwen in het parlement (Folketinget, 2016). Refgaards (1990) stelt dat in 1980 de verdeling van functies in commissies in het Deens parlement tussen mannen en vrouwen gelijk was. In de laatste jaren heeft er een stijging plaats gevonden op het gebied van vrouwelijke partijleiders, wat gebruikt kan worden als verklaring dat er geen verschil wordt gemaakt tussen mannen en vrouwen bij het verdelen van functies in commissies (Hansen, 2010). Om te kijken of geslacht een rol speelt bij de benoeming commissieleden in internationale commissies en niet-internationale commissies is er een sub hypothese toegevoegd aan hypothese twee en drie.

SH 1 Er wordt onderscheid gemaakt binnen de Deense Volkspartij tussen mannen en vrouwen bij het verdelen van functies tussen internationale en niet-internationale commissies.

Materialen en methoden

Bovengenoemde theorieën hebben betrekking op hoe de Deense Volkspartij (DVP) commissieleden selecteert en met name als het gaat om benoemingen in internationale of niet-internationale commissies.

In tabel 1 staan alle commissies genoemd die in dit onderzoek gebruikt worden. Ook staat het aantal commissieleden vermeld van de DVP per commissie en tijdens welke periode.

TABEL 1

NAAM EN GROOTTE VAN STAANDE COMMISSIES VAN 2011-2016, FOLKETING 2016

Commissie	Leden 2011-2015 (DVP)	Leden 2015-heden (DVP)	Leden (Totaal)
Werkgelegenheid	4	6	29
Kinderen en Educatie	4	6	29
Zaken, Groei en Export	4	6	29
Europese Zaken	4	6	29
Financiën	2	3	17
Educatie en Onderzoek	4	6	29
Defensie	4	6	29
Burgerschap	2	4	17
Kerkelijke Zaken	4	6	29
Culturele Zaken	3	6	29
Gelijkheid van Geslacht	4	6	29
Milieu en Voedsel	4	6	29
Juridische Zaken	4	6	29
Fiscale Zaken	4	6	29
Binnenlandse en Sociale Zaken	4	6	29
Gezondheid	4	6	29

Transport	3	6	29
Ethiek	1	2	9
Kleine Gebieden en Eilanden	4	6	29
Buitenlandsbeleid	2	4	17
Buitenlandse Zaken	4	6	29
Immigratie, Integratie en Huizing	4	6	29
Stemopnemer	2	6	29

Bron: Danish Folketinget, beschikbaar op http://www.thedanishparliament.dk/Committees_and_delegations.aspx

Na de verkiezingen in 2011 waren er 22 DVP vertegenwoordigers in het parlement, na 2015 37. Er is slechts één persoon van de 22 vertegenwoordigers uit 2011 weggegaan. De invloed van deze persoon is buiten beschouwing gelaten omdat hierover geen gegevens meer konden worden gevonden.

De stijging van het aantal parlementsleden (68%) wordt ook teruggevonden in de vertegenwoordiging in de diverse commissies.

Deze analyse betreft de invloed van de volgende eigenschappen van een vertegenwoordiger: 1: afkomstig uit een district met een legerbasis; 2: voorafgaande expertise; en 3: aantal jaren in het parlement namens de DVP. Bovendien werd geanalyseerd of deze variabelen anders verdeeld waren binnen mannen en vrouwen in de twee soorten commissies. Momenteel bestaat de vertegenwoordiging van de DVP in het parlement uit 22 mannen en 15 vrouwen (40,5%).

De internationale commissies zijn: Europese zaken, Defensie, Buitenlandse zaken. Er zijn 22 niet-internationale commissies, zie de voorbeelden in tabel 2.

In tabel 2 zijn de verschillende definities van "expertise aanwezig" nader gespecificeerd:

Expertise op gebied van	Definitie
Europese zaken	Ooit een functie gehad waarin het woord "Europa" is gebruikt
Buitenlandse zaken	Eerder een functie in deze commissie gehad
Defensie	Ooit een functie in het leger gehad
Kinderen en educatie	Docentenopleiding
Zaken, Groei en Export	Economische opleiding
Financiën	Economische opleiding
Kerkelijke zaken	Theologische opleiding en/of een positie binnen de kerk bekleed
Juridische zaken	Rechtenstudie gevolgd
Fiscale zaken	Rechtenstudie gevolgd
Willekeurige commissie	Eerder lid geweest van de betreffende commissie

Tabel 2: overzicht van de definities van "expertise aanwezig" voor de diverse commissies.

In dit onderzoek is gekozen voor de periode 2011-2016 omdat hier voldoende data konden worden verzameld om de onderzoeksvragen te beantwoorden.

De volgende bronnen zijn geraadpleegd:

1. Website Deense parlement (www.ft.dk), hier aan zijn de volgende eigenschappen van de commissieleden ontleend (deze gegevens betreft de samenstelling van het parlement na de verkiezingen in 2015):
 - a. de curriculae vitae van de parlementsleden, waarmee kon worden nagegaan of een commissielid een specifieke opleiding of werkervaring had op het gebied van de betreffende commissie.

- b. het aantal jaren dat een vertegenwoordiger van de DVP in het parlement is benoemd
 - c. de kiesdistricten waaruit zij afkomstig zijn.
 - d. het geslacht
2. Gegevens van Martin Hansen, wetenschappelijk medewerker aan de Brunel University London, gespecialiseerd in de Deense politiek. Deze voorzag ons van commissielijsten over de periode 2011-2016.
 3. Gegevens van de website van het Deense leger (www.forsvaret.dk) waaraan kon worden ontleend of er in het betreffende kiesdistrict een legerbasis (waaronder ook marine- en luchtmachtbasis) was gevestigd.

De overige invloeden op de benoemingen in kiesdistricten van bijvoorbeeld de commissie voor Europese Zaken en de commissie voor Buitenlandse Zaken zijn niet geanalyseerd vanwege het ontbreken van brongegevens. Voor deze commissies is er niet zoiets concreets meetbaar als voor de commissie van Defensie (namelijk legerbasis).

In Denemarken hanteert men het systeem dat een commissiefunctie jaarlijks opnieuw wordt gekozen. In onze onderzoeksperiode (6 jaar) waren er 433 commissiefuncties in het totaal toegewezen aan leden van de DVP. Dat konden ook herverkiezingen betreffen.

De variabele "Lid van internationale commissie" is gekozen als onafhankelijke variabele. Deze variabele werd positief gescoord als de persoon lid was van een internationale commissie, ongeacht het al dan niet tevens lid zijn van een niet-internationale commissie (wat bij de meerderheid zo was).

Deze variabele werd negatief gescoord als de persoon geen lid was van een internationale commissie maar uitsluitend van een niet-internationale commissie.

De invloed van dichotome variabelen, zoals geslacht, expertise en afkomst uit een district met legerbasis, is onderzocht met 2 x 2 tabellen en de significantie is getest met de χ^2 toets. Het aantal jaren ervaring is een continue variabele. De verdeling van deze variabele is onderzocht op normaliteit met de Lilliefors test. Deze variabele bleek niet normaal verdeeld te zijn. Voor het

toetsen van de verdelingsverschillen van deze variabele in de internationale vs. de niet-internationale commissies is daarom gebruik gemaakt van de Mann-Whitney U-test. Hierbij wordt het aantal jaren lidmaatschap gerangschikt van laag naar hoog en gekeken of in de niet – internationale commissies de lagere rangschikkingen zitten en in de internationale commissies de hogere rangschikkingen. Hieruit wordt de U berekend. Als deze heel klein is, is het significant verschillend.

Voor alle testen werd het resultaat significant genoemd bij een p -waarde $< 0,05$.

Alle analyses werden uitgevoerd met *Statistical Package for the Social Sciences, versie 22*.

Resultaten

Er zijn 433 commissiefuncties onderzocht, waarvan 66 internationaal.

De invloed van expertise worden getoond in tabel 2.

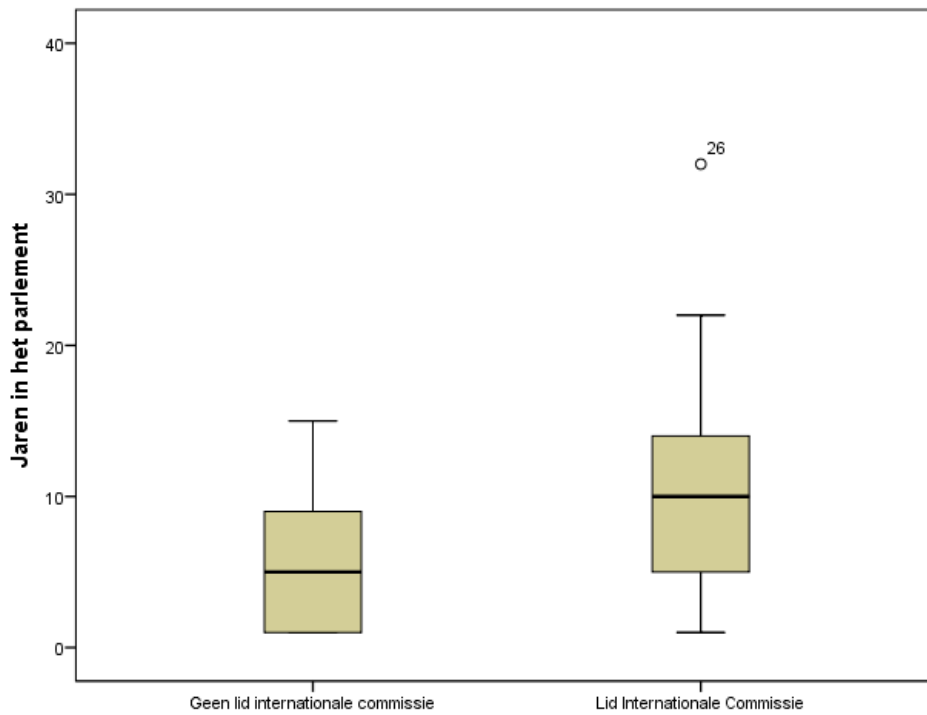
		Lid internationale commissie		
		Ja	Nee	
Expertise	Ja	29 (44%)	132 (36%)	161
	Nee	37 (56%)	235 (64%)	272
		66	367	433

Tabel 3: 2 x 2 tabel van de frequentie van expertise binnen de leden van de internationale versus de niet-internationale commissie. De percentages geven de verdeling binnen deze commissies aan. Hoewel de verdeling niet gelijk is, is het verschil niet significant ($\chi^2 = 1,52, p = 0,217$).

De invloed van geslacht op deze variabele is nader onderzocht. Er waren 152 maal vrouwen benoemd op een functie en 288 mannen. In een internationale commissie zaten 23% vrouwen, in een niet-internationale commissie 37%. De educatiestatus was bij vrouwen van wezenlijk grotere

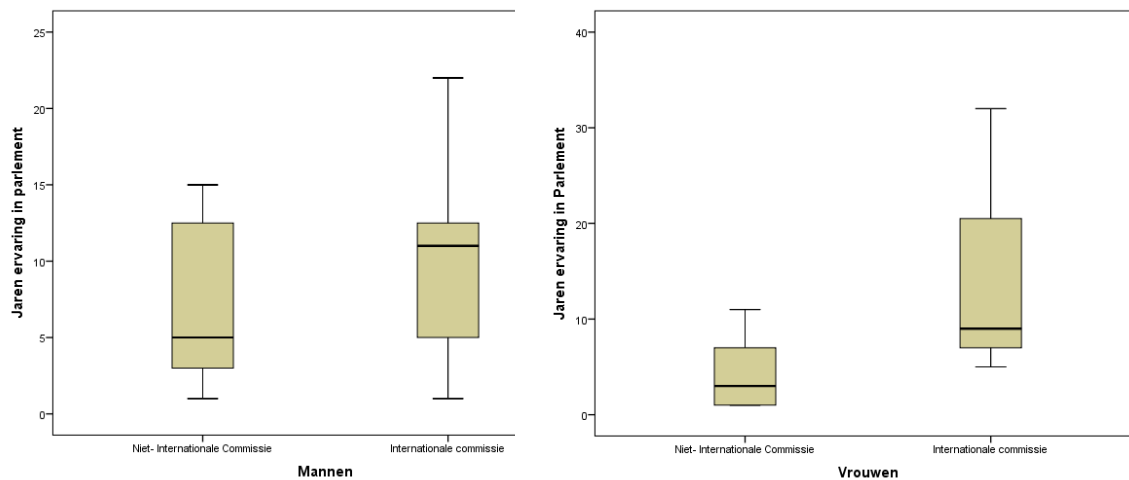
invloed op het bereiken van een positie in een internationale commissie. 80% van de vrouwen in een internationale commissie had expertise, terwijl dat bij maar 49% van de mannen het geval was. Deze verschillen waren significant ($p = 0,035$).

De resultaten van het aantal jaren lidmaatschap in de twee soorten commissies wordt getoond in figuur 1.

Figuur 1: boxplots van het aantal jaren ervaring in het parlement, binnen de twee soorten commissies. Er is één persoon met 26 jaar ervaring. Met de Mann-Whitney U test voor onafhankelijke samples werd vastgesteld dat deze verdeling significant verschilt ($p = 0,027$)

De invloed van geslacht op deze verdelingen wordt weergegeven in de figuren 2a en 2b.

Figuur 2a en 2b: de invloed van geslacht op het aantal jaren ervaring in het parlement binnen de twee soorten commissies. Hoewel deze verschillen niet significant zijn ($p = 0,54$ voor mannen resp $p = 0,10$ voor vrouwen), is toch de indruk dat het aantal jaren ervaring bij vrouwen zwaarder telt dan bij mannen. Hierbij spelen ook lagere aantallen een rol.

De huidige commissie van defensie bevat 6 leden van de DVP. Er zijn 10 kiesdistricten waarvan er 7 een legerbasis hebben. In totaal zijn er op ieder lid stemmen van 10 districten uitgebracht. Het blijkt dat geen één van de 3 districten zonder een legerbasis deze vertegenwoordigers hebben gekozen. Alle vertegenwoordigers waren gekozen uit een kiesdistrict met een legerbasis. Deze aantallen waren echter niet significant ($p = 0,165$). In andere commissie was het percentage vertegenwoordigers afkomstig uit een district met een legerbasis 61%. Dit is wel lager, maar opnieuw door de kleine aantallen niet significant ($p = 0,148$). Al met al bieden deze gegevens onvoldoende bewijs voor de stelling dat leden van de commissie voor defensie vaker worden gekozen uit een kiesdistrict met een legerbasis.

Discussie

In dit onderzoek is getracht van een beperkt aantal variabelen vast te stellen wat hun invloed is op een benoeming in een internationale commissie. Dit alles in de setting van de DVP, een partij die sterk in opkomst is en momenteel tot één van de grootste van Denemarken behoort.

Ongeveer 40% van de DVP is in het parlement is vertegenwoordigd door vrouwen. De DVP is opgericht mede door een vrouw.

Onze gegevens tonen aan dat expertise en aantal jaren actief in het parlement voor de DVP met name voor vrouwen belangrijk is om benoemd te worden in een internationale commissie. Voor de mannen zijn deze factoren veel minder belangrijk.

Verder is gebleken dat alle commissieleden van de defensiecommissie gekozen zijn door een kiesdistrict met een legerbasis.

Hoe moeten deze gegevens nu geïnterpreteerd worden?

Men zou kunnen argumenteren dat pas de laatste jaren het aantal vrouwen in de Deense Volkspartij is toegenomen. Hierdoor hebben zij weinig parlamentsjaren ervaring. De enkele vrouw met meer ervaring zou daardoor wellicht meer opvallen en eerder gekozen worden in een internationale commissie, tenzij ze op dit gebied een andere functie hebben bekleed, de expertise factor. In zijn algemeenheid zou men kunnen stellen dat omdat vrouwen veelal nieuwkomers zijn er kritischer wordt gekeken naar expertise en aantal jaren actief in het parlement voor de DVP voordat zij benoemd worden in een internationale commissie, dan de mannen. Inderdaad is gebleken dat vrouwen met ervaring eerder doorgaan naar een internationale commissie.

De snelle groei van de DVP heeft mogelijk ook een rol gespeeld. Immers, door een uitbreiding met 15 zetels in 2015 moesten er ook veel nieuwe parlamentsleden en nieuwe commissieleden instromen. Daardoor zou er meer aandacht komen voor expertise en niet zozeer op het aantal parlamentsjaren bij de benoeming.

Als laatste onderzochten wij of het lidmaatschap van de defensiecommissie voorbehouden was aan DVP leden die gekozen waren door een district met een legerbasis. Dit bleek altijd het geval te zijn. Maar ook in andere commissie was het aantal leden wat gekozen was door een district met een legerbasis groot. Dit heeft er waarschijnlijk mee te maken dat 70% van de kiesdistricten een legerbasis heeft. Hoewel er wel een verschil was, wat de marge te klein om statistisch significant te zijn. Bovendien laten deze data geen goede analyse toe van de reden waarom deze personen zijn gekozen in deze commissie, er kunnen heel goed andere factoren hebben gespeeld.

De zwakke kanten van dit onderzoek zijn dat er toch waarschijnlijk een aantal relevante variabelen niet konden worden meegenomen in de analyse. Bij selectie voor commissies kunnen

bijvoorbeeld heel goed emotionele of politieke argumenten een rol spelen, waarbij expertise en ervaring niet altijd op de eerste plaats hoeven te staan.

Anderzijds geeft deze analyse toch een objectieve weergave van een aantal eigenschappen van de DVP leden en de associaties met functies in de diverse commissies. Het meest opvallende is wel dat vrouwen vaker op expertise en ervaring worden benoemd dan mannen. Of dit onderdeel uitmaakt van een rechts-extremistische partijcultuur is een interessant onderwerp voor verder onderzoek.

Literatuur

- Bowler, S. & Farrell, D. (1995). The Organization of the European Parliament: Committees, Specialization and coordination. *British Journal of Political Science*, 25(2), 219-243. doi: 10.1017/S0007123400007158
- Cento Bull, A., & Gilbert, M. (2001). *The Lega Nord and the northern question in Italian politics*. S.L.: Palgrave.
- Ciftci, S., Forrest, W., & Tekin, Y. (2008). Committee assignments in a nascent party system: The case of the Turkish Grand National Assembly. *International Political Science Review*, 29(3), 303-321. doi: 10.1177/0192512107088389
- Cox, G. W. & McCubbins, M. D. (1993). *Legislative Leviathan: party government in the House, California series on social choice and political economy*. Berkeley: University of California Press.
- Dahl, K. (2002). Party Program of the Danish People's Party . Opgevraagd van https://www.danskfolkeparti.dk/The_Party_Program_of_the_Danish_Peoples_Party
- Damgaard, E. (1977). The Political Roles of Danish MPs. *The Journal of Legislative Studies*, 3(1), 79-90. doi: 10.1080/13572339708420500
- Damgaard, E. (1995). How parties control committee members. In H. Döring (red.), *Parliaments and majority rule in Western Europe* (308-323). Geraadpleegd op <http://allman.rhon.itam.mx/~emagar/ep3/rules/doring.ed.parliamentsAndMajRule1995.pdf#page=308>
- Danish Folketinget, (2011). The Parliamentary Electoral System in Denmark. Geraadpleegd op 14 Mei 2016, van http://www.thedanishparliament.dk/Democracy/~media/PDF/publikationer/English/The%20Parliamentary%20Electoral%20System%20in%20Denmark_samlet%20pdf.ashx
- Danish Air Force, (2015). *The Air Force*. Geraadpleegd op 15 Mei 2016, van <http://www2.forsvaret.dk/eng/Organisation/AirForce/Pages/RoyalDanishAirForce.aspx>
- Danish Army, (2015) *The Army*. Geraadpleegd op 15 Mei 2016, van <http://www2.forsvaret.dk/eng/organisation/hedanisharmy/Pages/TheDanishArmy.aspx>
- Danish Folketinget, (2015). Medlemsfortegnelse efter valgkreds. Geraadpleegd op 15 Mei 2016, van <http://www.ft.dk/dokumenter/publikationer/folketinget/~media/PDF/pub>

likationer/Informationsark/Folketingets_medlemmer/medlemsfortegnelse_efter_valgkreds%20pdf.ashx

Danish Navy. (2015). *The Navy*. Geraadpleegd op 15 Mei 2016, van <http://www2.forsvaret.dk/eng/Organisation/Navy/Pages/Navy.aspx>

Danish Folketinget, (2016). *Committees*. Geraadpleegd tussen 1 April 2016 en 16 Mei 2016, van <http://www.thedanishparliament.dk/>

Diermeier, D. & Feddersen, T.J. (1998). Cohesion in Legislatures and the Vote of Confidence Procedure. *American Political Science Review*, 92(3), 611-621. doi: 10.2307/2585484

Elezionistorcio (2015). *Databank Archivio Storico delle Elezioni*. Geraadpleegd op <http://elezionistorico.interno.it/index.php?tpel=R&dtel=31/05/2015&tpa=I&tpe=R&lev0=0&levsut0=0&lev1=5&levsut1=1&ne1=5&es0=S&es1=S&ms=S>

Front National, (2014). *Municipales 2014*. Geraadpleegd op <http://www.frontnational.com/2014/03/elections-municipales-2014-le-front-national-gagne-12-villes-fait-elire-1546-conseillers-municipaux-et-459-elus-dans-les-intercommunalites/>

Frosch, J. (2011, 7 Maart). Far-right's Marine Le Pen leads in shock new poll. Opgevraagd van www.france24.com

Greogiopoulos, G. (2011, 20 Maart). France's Le Pen wants France, Greece, Spain to ditch the Euro. Opgevraagd van www.reuters.com

Gilligan, T. W. & Krehbiel, K. (1987). Collective Decision-Making and Standing Committees: An Informationale Rationale for Restrictive Amendment Procedures. *Journal of Law, Economics, and Organization*, 3(2), 287-335. Opgevraagd van http://www.jstor.org/stable/764831?seq=1#page_scan_tab_contents

Hainsworth, P. (2004). The extreme right in France: the rise and rise of Jean-Marie Le Pen's front national. *Representation*, 40(2), 101-114. doi: 10.1080/00344890408523253

Hansen, M. E. (2010). Committee assignment politics in the Danish Folketing. *Scandinavian Political Studies*, 33(4), 381-401. doi: 10.1111/j1467-9477.2010.00256

Hansen, M. (2011). A Random Process? Committee Assignments in Dail Eireann. *Irish Political Studies*, 26(3), 345-360. doi: 10.1080/07907184.2011.593738

Hansen, M. (2011). *Elections to the Standing Committees in 2011-2012*. Geraadpleegd op 11 Mei 2016, van http://www.ft.dk/forhandling/20111/20111M003_2011-10-07_1500.htm

- Hansen, M. (2012). *Elections to the Standing Committees in 2012-2013*. Geraadpleegd op 11 Mei 2016, van http://www.ft.dk/forhandlinger/20121/20121M002_2012-10-03_1300.htm
- Hansen, M. (2013). *Elections to the Standing Committees in 2013-2014*. Geraadpleegd op 11 Mei 2016, van http://www.ft.dk/forhandlinger/20131/20131M002_2013-10-02_1300.htm
- Hansen, M. (2014). *Elections to the Standing Committees in 2014-2015*. Geraadpleegd op 11 Mei 2016, van http://www.ft.dk/forhandlinger/20141/20141M002_2014-10-08_1300.htm
- Hansen, M. (2015). *Elections to the Standing Committees in 2015-2016*. Geraadpleegd op 11 Mei 2016, van http://www.ft.dk/forhandlinger/20151/20151M002_2015-10-07_1300.htm
- Held, D. (1999). *Global transformations: Politics, economics and culture*. Stanford: Stanford University Press.
- Ignazi, P. (2008). Partiti politici in Italia. *Il mulino*, 152.
- Isitman, E. (2016, 22 Mei). Verkiezingen Oostenrijk: wint FPÖ's Norbert Hofer? Opgevraagd van www.elsevier.nl
- Ivarsflaten, E. (2008). What Unites Right-Wing Populists in Western Europe? *Comparative Political Studies*, 41(1), 3-23. doi: 10.1177/0010414006294168
- Kitschelt, H. (1995). *The Radical Right in Western Europe: A Comparative Analysis*. Ann-Arbor: The University of Michigan Press.
- LaPalombara, J. (1960). The Utility and Limitations of Interest Group Theory in Non-American Field Situations. *Journal of Politics*, 22(1), 29-49. doi: 10.2307/2126587
- Leijendekker, M. (2001, 8 Mei) Grillige Lega Nord risico voor Berlusconi. Opgevraagd van www.nrc.nl
- Luther, K.R. (2007) *Electoral strategies and performance of Austrian right-wing populism 1986-2006*. School of Politics, International Relations and the Environment (SPIRE), Keele University.
- Marthaler, S. (2008). Nicolas Sarkozy and the Politics of French Immigration Policy. *Journal of European Public Policy*, 15(3). 382-397. doi: 10.1080/13501760701847614
- Martin, S. (2014). Committees. In Martin, S., Saalfeld, T. & Strøm, K. W. (red). *Oxford Handbook of Legislative Studies* (352-368). Oxford: Oxford University Press.
- Mattson, I., & Strøm, K. (1995). Parliamentary Committees. In H. Düring (red), *Parliaments and majority rule in Western Europe* (249-307). Mannheim: Campus.

- Mattson, I., & Strøm, K. (2004). Committee effects on legislation. In H. Düring & M. Hallerberg (red), *Patterns of Parliamentary Behaviour*. Aldershot: Ashgate.
- McElroy, G. (2006). Committee Representation in the European Parliament, *European Union Politics*, 7(1), 5-28. doi: 10.1177/1354068806068593
- Meret, S. (2010). *The Danish People's Party, the Italian Northern League and the Austrian Freedom Party in a comparative perspective: party ideology and electoral support* (proefschrift Universiteit van Aalborg). Aalborg, SPIRIT.
- Mesters, B. (2010, 30 Maart). Silvio Berlusconi steviger in het zadel dankzij Lega Nord. Opgevraagd van www.nrc.nl
- Mickler, T. A. (2013). Standing Committee Assignments in the German Bundestag: Who Gets What in Within-Party Negotiations? *German Politics*, 22(4), 421-440. doi: 10.1080/09644008.2013.832215
- Ocak, Ö. (2016). Immigration and French national identity under neoliberalism: Sarkozy's selective immigration politics as a performance of sovereignty. *Patterns of Prejudice* 50(1), 82-94. doi: 10.1080/0031322X.2015.1127642
- Pancevski, B. (2010, 18 April). Reich Mother' bids for power. Opgevraagd van www.thesundaytimes.co.uk
- Refsgaard, E. 1990. Tæt ved toppen. Kvinders placering in Folketingets arbejds- og magtdeling 1965–1990. In Dahlerup, D. & Hvidt, K.. (red). *Kvinder på Tinge*. København: Rosinante.
- Rydgren, J. (2005). Is extreme right-wing contagious? Explaining the emergence of a new party. *European Journal of Political Research*, 44(3), 413-437. doi: 10.1111/j.1475-6765.2005.00233
- Sénat, (2016). *Standing Committees at Work*..Geraadpleegd op 5 Juni 2016, van https://www.senat.fr/lng/en/the_senates_role/the_standing_committees_at_work.html
- Shepsle, K. A., & Weingast, B. R. (1981). Structure-induced Equilibrium and Legislative Choice. *Public Choice*, 37, 503–519. doi: 10.1007/BF00133748
- Shields, J. (2007). *The Extreme Right in France: From Pétain to Le Pen*. Oxon: Routledge.
- Snow, D.A. & Benford, R.D. (1992). Master frames and cycles of protest. In: A.D. Morris & C.M. Mueller (red), *Frontiers in social movement theory* (133-155). New Haven, CT: Yale University Press.

Thomson, A. (2015, 8 December). National Front Stuns Europe's Political Elites. Opgevraagd van www.ft.com

Traynor, I. (2008, 30 September). Austria in crisis as far right win 29% of vote. Opgevraagd van www.theguardian.com

Yordanova, N. (2009). The Rationale behind Committee Assignment in the European Parliament: Distributive, Informational and Partisan Perspectives. *European Union Politics*, 10(2), 253-280. doi: 10.1177/1465116509103377